HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen: Kvindens Ligeberettigelse med Manden.

Fredssagen: Krigs Forebyggelse ved Voldgift.

Arbejdersagen: Lige Ret og Adgang for alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 4. Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement gennem Postkontorerne. 60 Øre pr. Kv.

Kjøbenhavn, den 1. Septbr. 1888.

I. Aargang. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

Ernst Ahlgreen.

(Fru Viktoria Bennediktson.)

Ved **Massi Bruhn.**

En af Sveriges betydeligste Forfattere sagde for nogle Aar siden i en af sine literære Silhouetter:

»En frostklar, straalende, skøn Vintermorgen, — saadan er Ernst Ahlgreens Digtning.«

Naar man ser tilbage paa Ernst Ahlgreens første Arbejder, er denne lille Karakteristik slaaende sand. Der var en rolig Skønhed over disse, der vidnede om et harmonisk Livssyn og en ualmindelig fin Iagttagelsesevne.

Fru Bennediktson var ikke ganske ung, da hun først optraadte paa Literaturens store Kampplads. Hun havde sin egen Erfaring som Grundlag for, hvad hun vilde fortælle. Hun havde levet og lidt . . . og Lidelsen havde gjort hende modig og stærk.

Alt, hvad hun beretter os i sine Noveller, er set, oplevet og gengivet med dyb Forstaaelse af Æmnet og et ædelt Menneskes hele, stærke Længsel efter at være fuldt ud sand og naturlig.

Som Forfatter fik hun hurtigt Fodfæste i vor nordiske Literatur. Hendes første Bog, »*Från Skåne*«, blev hilset med Begejstring; der var over disse smaa Historier, der skildre Livet i den skaanske Borger- og Almueklasse, en saadan Friskhed og Originalitet, at de maatte vække store Forhaabninger. Det var ikke blinkende Lynglimt, der kom og forsvandt, det var Virkelighedsbilleder, som man ikke let glemmer, fordi man tror paa, at de er saa ubetinget sande. I det hele taget er Fru Bennediktsons Arbejder mest helstøbte, naar hun har sammentrængt dem i Novelleform, saaledes er det flere Gange lykkedes hende at skabe Mesterværker med forholdsvis smaa Midler. Jeg vil her blot som Exempel minde om en eneste af hendes Historier: »*Moder Malenes Høne*«.

Denne Histories Heltinde er en Høne, der kommer til at spille en fremragende Rolle i et Fattighus. Det lille Dyrs Produktivitet er Skyld i, at dens lykkelige Ejerinde kan omgive sig med et vist Skær af Velstand. Hun har Raad til at købe sig lidt Bønner og til at faa sig en Bid Sukker til Kaffen.

Dette vækker naturligvis Misundelse.

»Mo'er Malene« bliver anset for en Storborger, og hendes Høne bliver lagt for Had af alle Fattighusets Beboere.

Hønen kan ikke tillade sig den uskyldigste Handling uden at blive gjort til Genstand for den ubarmhjærtigste Kritik og de mest bidende Vittigheder, der selvfølgelig ramme Mo'er Malenes ømme Hjærte haardt . . .

Da Hønen imidlertid en skønne Dag forsvinder fra den hjemlige Arne, viser det sig, at den efterlader et Savn saa dybt, at intet kan udfylde det.

Først nu forstaar man, at Hønen egentlig har været det oplivende Element i Fattighuset. — Stemningen er trykket, der er jo ikke mere Anledning til at sige en eneste Vittighed eller Spydighed, fordi Skiven derfor er borte. Hønen formodes død . . . rimeligvis død en voldsom Død. — Fattighuset forvandles til et Sørgehus, hvor man kun lever i Mindet om en hedengangen Vens Dyd og Elskværdighed.

Man kan derfor forstaa, at »Mo'er Malenes Høne« hilses med Jubel, da den efter Ugers Forløb vender tilbage . . . mager, forpjudsket og halt, »ret et Spø-